

**Kansainvälinen naisten rukouspäivä
2.3.2019**

JEESUSTA SEURAAMASSA

Lisäksi iltapäivän ohjelma
**Voimmeko luottaa Jumalaan, kun hän
sanoo: ”Seuraa minua”?**

Kirjoittanut Cordell Liebrandt
Ja Karen J. Pearson

Toiminut seitsemännen päivän adventistien
Päakonferenssin naistyön jaosto
Käännös Annalena Toivola
Toimittanut suomeksi Anne Vrcelj

Rakkaat sisaret,

Iloiset terveiset teille. Jälleen kerran saamme viettää naistyön kansainvälistä rukouspäivää. Kun valmistaudutte tätä päivää varten, päättäkää viettää tavallista enemmän aikaa rukouksessa sitä edeltävän ja sen jälkeisen viikon aikana. Rukous on elintärkeä osa jokapäiväistä suhdettamme Jeesuksen kanssa. Rukous tuo meidät lähemmäs Jumalan valtaistuinta. Rukous vahvistaa meitä. Rukouksessa voimme kertoa Jumalalle huolestamme, jopa sellaiset asiat, joita emme kertoisi yhdellekään ihmiselle maan päällä. Pyhä Henki ottaa rukouksemme ja esittää ne Isän edessä sanoin, jotka aidosti ilmaisevat sisimmän kaipauksemme.

Tänä rukouspäivänä meille kuuluu kutsu: “ - - Rukoilkaa joka hetki Hengen antamin voimin. Pysykää valveilla ja rukoilkaa hellittämättä kaikkien pyhien puolesta.” (Ef. 6:18.) Me kaikki rukoilemme perheenjäsentemme ja ystäviemme puolesta, mutta käyttäkäämme tänä rukouspäivänä aikaa rukoillaksemme myös sellaisten ihmisten puolesta, joita emme tunne – poliittisten johtajien puolesta (mainitkaa heidät nimeltä), kentillämme työskentelevien seurakunnan johtajien puolesta, kodittomien, leskien ja kärsivien lasten puolesta kaikkialla, niiden puolesta, joita vainotaan heidän uskonsa takia, yksinäisten, hyväksikäytettyjen puolesta... luettelo jatkuu. Lisää siihen rukouskohteita parhaaksi katsomallasi tavalla. Voisit ehkä lisätä rukouksiisi päivittäin yhden uuden listalla mainitun esirukouskohteen.

Tämän rukouspäivän saarna keskittyy opetuslapseuteen. Rukous on oleellinen osa opetuslapseutta. Opetuslapset pyysivät Jeesusta opettamaan heille, kuinka heidän tulisi rukoilla (Matt. 11:1). Monissa maailmanlaajuiseen kirkkoomme kuuluvissa paikoissa ajatellaan opetuslapseuden merkitsevän uusien uskovien vaalimista ja opettamista. Opetuslapseus ei kuitenkaan koskaan pääty omassa elämässämme; se on elinikäinen prosessi. Saarna keskittyy siihen, kuinka meitä kutsutaan opetuslapseuteen, sekä opetuslapseuden kustannuksiin ja seurauksiin. Rukoilemme, että tämä sanoma ja koko materiaalipaketti rohkaisisi teitä ottamaan rukouksen päivittäiseksi osaksi omaa opetuslapseusprosessianne ja että rukoilisitte niiden puolesta, jotka ovat teille nimettömiä ja kasvottomia mutta joita Jumala myös kutsuu omiensa joukkoon.

Siunausta ja iloa teille,

Parhain terveisin,

Heather-Dawn Small, jaostojohtaja

Sisällysluettelo

<i>Rukouksen painopiste</i>	4
<i>About the Author (englanniksi)</i>	5
<i>Program Notes (englanniksi)</i>	5
<i>Ehdotus jumalanpalveluksen ohjelmasta</i>	6
<i>Saarna</i>	7
<i>Sermon (englanniksi)</i>	17
<i>Sapattikoulu</i>	26
<i>Iltapäivän työpaja</i>	30
<i>Rukoussitaatteja</i>	34

Rukouksen painopiste

Naisina meidät on kutsuttu rukoilemaan, ja Ellen White, rukouksen nainen, antaa meille tämän neuvon:

Jumalaa voi rukoilla aina ja kaikkialla. Mikään ei voi estää meitä kohottamasta sydäntämme hartaan rukouksen hengessä Jumalan puoleen. Tungoksessa kadulla ja keskellä arkisia toimia voimme lähettää pyyntöme ja anoa jumalallista ohjausta, kuten Nehemia teki esittäessään anomuksensa kuningas Artakserkseelle. Rukousyhteytemme toimii aina, missä olemmekin. Meidän tulee aina pitää sydämemme ovi auki ja kutsua Jeesus taivaalliseksi vieraaksemme. (TKL 86, 87.)

Painopisteemme tänä vuonna on **Rukous kaupunkien puolesta**. Kaupunkien puolesta rukoilemiseen sisältyy esimerkiksi:

- Rukous johtajien puolesta
- Rukous vakauden ja rauhan puolesta
- Rukous uskonnollisen suvaitsevaisuuden puolesta
- Rukous isien ja perheiden puolesta
- Rukous naisten puolesta
- Rukous lasten puolesta
- Rukous terveyden puolesta
- Rukous koulutuksen puolesta
- Rukous kodittomien puolesta
- Rukous isättömien puolesta
- Rukous eksyneiden puolesta

Muistakaa aina kuusi asiaa, jotka vaikuttavat maailmanlaajuisesti naisiin, ja pitäkää ne jatkuvasti rukouslistallanne.

1. Pahoinpitely
2. Köyhyys
3. Terveysteen liittyvät asiat
4. Lukutaidottomuus
5. Työtaakka
6. Johtamismahdollisuudet

“Saakoot vilpittömyys ja usko olla tunnusomaisia rukouksillenne. Herra on halukas ‘tekemään monin verroin enemmän kuin osaamme pyytää tai edes ajatella’. Ef. 3:20. Puhukaa siitä, rukoilkaa sitä.” (7T 273.)

About the Author (englanniksi)

Sermon: Walking with Jesus

Cordell Liebrandt believes God calls and equips His children to further His mission to the world and she is passionate about helping to empower others to develop their full potential to this end. As a graduate of Helderberg College, in South Africa, she currently serves as pastor of a three-church district and serves as chaplain at two schools and two universities in the Cape Conference. Additionally, she has served as Conference, and Union, Women’s Ministry director. She is also a presenter for Finding Grace, on Hope TV. Cordell is married to Allistair, her greatest supporter and minute man in a ministry that is close to her heart.

[Bible verses in the sermon are quoted from NKJV.](#)

Workshop: Can We Trust God When He Says, “Follow Me”?

Karen J. Pearson believes in the power of a prayer-honoring God and is happiest when teaching others how to pray effectively. She has worked in women’s ministries for the past 30 years, and is a speaker, writer, and editor of the *Ellen G. White Comments on the Sabbath School Lessons*. She produced, scripted, and presented Stones of Remembrance on 3ABN. Karen worked as director for publicity and public relations at Pacific Press® Publishing Association for nine years. Additionally, she has ministered as a shepherdess with her husband, Michael, for almost 40 years, and currently serves as associate pastor of the Meridian SDA Church, in the Idaho Conference.

[Bible verses in the workshop are quoted from NASB.](#)

Program Notes (englanniksi)

Please feel free to translate, adjust, and edit the resource packet *according to your division’s needs*, including the best Bible version for your use. Also, you are free to adapt the packet *according to your cultural audience*. When your division has translated the assigned packet for French, Portuguese, and Spanish, please send us a digital file to share with our sisters who need it.

Ehdotus jumalanpalveluksen ohjelmasta

Tervetuloa

Raamatunteksti: Luukkaan evankeliumi 9:57-62

Yhteislaulu

Pastoraalirukous

Yhteislaulu ja kolehti

Musiikkiesitys

Saarna

Yhteislaulu

Päätösrukous

Saarna

Jeesusta seuraamassa

Cordell Liebrandt

DIA_1 Kerrotaan, että eräs nuori nainen halusi lähteä opiskelemaan, mutta hänen rohkeutensa petti, kun hän luki hakemuksessa olevan kysymyksen: “Oletko sinä johtaja?” Rehellisenä ja tunnollisena ihmisenä hän kirjoitti vastaukseksi “En” ja palautti hakemuksen odottaen pahinta. Yllätyksekseen hän sai seuraavanlaisen kirjeen oppilaitokselta: “Hyvä hakija: Tutustuttuamme hakemuksiin kävi ilmeiseksi, että tänä vuonna oppilaitokseemme on tulossa 1452 uutta johtajaa. Valitsemme sinut, koska pidämme välttämättömänä, että heillä on edes yksi seuraaja.”

Yli seitsemän miljardin ihmisen asuttamassa maailmassa Jumalan valtakunta tarvitsee ihmisiä, jotka haluavat olla Kristuksen seuraajia. Ongelma on siinä, että monet meistä, jotka tunnustaudumme Kristuksen opetuslapsiksi, keskittyvät johtajana olemiseen unohtaen kristityn ensimmäisen velvollisuuden, joka on olla hänen nöyrä seuraajansa. Ennen kuin opetuslapsesta tulee johtaja, hänen on tarkkailtava tiiviisti Mestaria tämän seuraajana.

Kaikki, jotka seuraavat Kristusta, johdatetaan päivittäin jumalallisen läsnäolon piiriin, missä he rukouksessa ja Raamattua tutkien saavat selville opetuslapseuden merkityksen ja sen, mitä läheinen suhde Jeesukseen ja hänen asiaansa vaatii. Opetuslapsi kuuntelee ja oppii. Tapa, jolla hän suhtautuu moniin asioihin, saattaa olla väärä, ja hänen on hyväksyttävä uusi käsitys siitä, mitä todellinen suuruus tarkoittaa.

DIA_2 Rukous tarjoaa opetuslapselle aikaa vastaanottaa opetusta Mestarilta ja keskustella kahden tämän kanssa. Ellen White varoittaa meitä: “Sielu ei voi menestyä, jos mieltä ei erityisesti harjoiteta rukouksen avulla.”¹ Hän kirjoittaa myös **DIA_3**: ”Mestarin palveluksessa olevat tarvitsevat paljon korkeamman, syvemmän ja laajemman kokemuksen kuin mitä monet ovat edes osanneet ajatella. Monet, jotka jo kuuluvat Jumalan suureen perheeseen, tietävät hyvin vähän siitä, mitä merkitsee katsella hänen kirkkauttaan ja muuttua kirkkaudesta kirkkauteen.”²

“Syvin kaipauksemme langenneena ihmiskuntana on palata takaisin läheiseen yhteyteen jumalallisen kanssa”, eräs naistentyön kollega kirjoittaa. ”Me kaipaamme sitä, että Jumala tuntee meidät ja rakastaa meitä ehdoitta; me kaipaamme olla rakastettuja – emme kadotettuja. Kun haluamme kovasti elää läheisessä yhteydessä Jumalan ja hänen poikiensa ja tyttäriensä kanssa, kun

toivomme näyttävämme Jeesuksen kaltaiselta sekä sanoissamme että teoissamme, silloin meistä on tullut opetuslapsia. Kun olemme yhteydessä Jeesukseen, rukouksen hengellinen harjoittelu sitoo sydämemme niin tiiviisti hänen sydämeensä, että seuraamme häntä ikuisuuteen – opetuslapseuden kustannuksista piittaamatta.” —Rebecca Turner

Kun opetuslapsi oppii luottamaan Mestariin, hän tottelee kyselemättä ja sitoutuu täysin jatkamaan Mestarin työtä tämän osoittamalla tavalla. Menestyvän, voitokkaan kristityn on ensin kuljettava Jeesuksen jalanjäljissä, joka sanoi: “- - Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani.” (Joh. 14:6.)

Tänä aamuna, kun tutkimme raamatunkohtaa Luuk. 9:57-62, kuulemme kolmesta Kristuksen seuraajasta ja heidän keskustelustaan hänen kanssaan. Nämä kolme kokemusta paljastavat meille, mitä todella merkitsee olla Kristuksen aito opetuslapsi.

DIA_4

⁵⁷ *Kun he tekivät taivalta, muuan mies sanoi Jeesukselle: “Minä seuraan sinua, minne ikinä menetkin.”*

⁵⁸ *Jeesus sanoi hänelle: “Ketuilla on luolansa ja taivaan linnuilla pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi.”*

DIA_5

⁵⁹ *Eräälle toiselle Jeesus sanoi: "Seuraa minua!" Tämä vastasi: "Herra, anna minun ensin käydä hautaamassa isäni."*

⁶⁰ *Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Anna kuolleiden haudata kuolleensa. Lähde sinä julistamaan Jumalan valtakuntaa."*

DIA_6

⁶¹ *Vielä eräs toinen sanoi: "Herra, minä seuraan sinua, mutta anna minun ensin käydä hyvästelemässä kotiväkeni."*

⁶² *Hänelle Jeesus vastasi: "Joka tarttuu auraan ja katsoo taakseen, ei ole sopiva Jumalan valtakuntaan."*

DIA_7

Jae 57: Ensimmäisessä tapauksessa kohtaamme *harkitsemattoman impulsiivisen* henkilön. Hän tarjoutuu seuraamaan Jeesusta kutsua odottamatta. Siksi Jeesus varoittaa miestä sanoen, että

tämä ei tiedä mitä on tekemässä. Mies ei näytä ymmärtävän, mitä elämä Jeesuksen seurassa sisältää.

DIA_8

Jae 59: Tässä toisessa tapauksessa Jeesus kohtaa henkilön, jota vaivaavat *vastakkaiset velvollisuudet*. Hänelle Jeesus antaa välittömästi kutsun mitä pakottavimmin sanoin: ”Seuraa minua!” Tämän miehen vastaus kuitenkin osoittaa, että hän on kokenut läheisen ihmisen menetyksen. Näin ollen hän todennäköisesti suree ja haluaa haudata isänsä ennen kuin lähtee seuraamaan Kristusta. Hän tuntee voimakasta tarvetta seurata Kristusta, mutta muut kiireelliset velvollisuudet jäytävät häntä ja tuntuvat ensisijaisilta. Tämä henkilö on ratkaisevassa kohdassa elämässään. Pitäisikö hänen suostua pyhään velvollisuuteen seurata Jeesusta? Hän tietää, että minkään maan päällä, olipa se kuinka tärkeää tahansa, ei saa antaa tulla Kristuksen ja hänen väliinsä.

DIA_9

Jae 61: Kolmannessa tapauksessa kohtaamme henkilön, jonka kiinnostus *jakaantuu kahtaalle*. Hän osoittaa halua seurata Jeesusta sanoessaan ”Herra, minä seuraan sinua”, mutta jatkaa sitten kertomalla, että hänen täytyy käydä hyvästelemässä perheensä. Ymmärrämme, että hän tietää Kristuksen seuraamisen olevan oikein, mutta ensin hän haluaa viedä loppuun omat asiansa – omilla ehdoillaan.

Nämä saattavat olla vakuuttavalta tuntuja syitä siihen, että henkilö ei halua seurata Jeesusta viivyttämättä. Kuinka moni meistä on käyttänyt vastaavia tekosyitä? Toinen vaihtoehto on, että tarjoamme hätiköidysti palveluksiamme ja rikomme sitten lupauksemme.

DIA_10 Tänä aamuna tarkastelemme opetuslapseutta kolmesta näkökulmasta. Ensin kutsua opetuslapseuteen; seuraavaksi opetuslapseuden hintaa; ja lopuksi opetuslapseuden seurauksia. *Jeesus varoittaa meitä, että ennen kuin vastaamme kutsuun, meidän tulee laskea kustannukset ja ymmärtää seuraukset.* **DIA_11** ”Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua” (Luuk. 9:23).

Kutsu opetuslapseuteen

Ensimmäinen käsky ”Seuraa minua” kajahtelee vuosisatojen takaa meille. **DIA_12** Se, että päättää vastata tähän Jeesuksen kehotukseen, on suurin elämää muuttava ratkaisu, jota keneltäkään voidaan vaatia. Maailma on kuitenkin täynnä ääniä, jotka kaikki vaativat huomiotamme ja joista monet edellyttävät aikaamme, energiaamme ja sitoutumistamme. Joillekin meistä se voi

merkitä pyyntöä liittyä johonkin organisaatioon, tukea jotakin arvokasta asiaa tai seurata jotakin uutta suuntausta.

Kautta aikojen monet karismaattiset hahmot ovat kutsuneet luokseen opetuslapsia, niin kutsutut ”kristukset” ovat hankkineet kulttiinsa seuraajia, ja pop-tähdet ovat houkuttelleet valtavia kannattajajoukkoja. Tämän kakofonian keskellä kuuluu kuitenkin ääni, joka vaatii huomiomme – kutsu opetuslapseuteen. Monet ovat päättäneet olla piittaamatta kutsusta seurata Jeesusta, mutta kutsu kuuluu edelleen samalla tavalla kuin yli kaksi tuhatta vuotta sitten. Jeesus kutsuu miehiä ja naisia aitoon opetuslapseuteen sanoilla ”Seuraa minua.”

Simon Pietarin ja hänen veljensä Andreaksen kokemus (Matt. 4:18-20) havainnollistaa ensimmäistä kutsua opetuslapseuteen. Jeesus löytää heidät kalastamassa Galileanjärven rannoilla ja sanoo: ”Lähtekää minun mukaani. Minä teen teistä ihmisten kalastajia.” Matteus kertoo, että miehet jättävät välittömästi verkkonsa ja lähtevät seuraamaan Jeesusta. Tämä ripeä reaktio toistuu, kun Jaakob ja hänen veljensä Johannes kutsutaan. Hekin jättävät välittömästi veneensä ja isänsä ja seuraavat Jeesusta epäröimättä (jakeet 21, 22). He jättävät työnsä, omaisuutensa ja perheensä.

DIA_13 *Kutsu opetuslapseuteen ei jätä tilaa jahkailulle tai epäröinnille vaan edellyttää välitöntä toimintaa.*

He jättävät *välittömästi kaiken*, koska kutsu seurata rabbia on suurin mahdollinen kunnia. Nämä kalastajat eivät olleet osoittaneet riittävää älyllistä kapasiteettia – eivät ehkä myöskään riittäviä hengellisiä taipumuksia, jotta muut rabbit olisivat hyväksyneet heidät oppipojikseen. Nyt he oivaltavat, että Jeesus tarkoittaa: *Te kelpaatte minun oppilaikseni, teistä tulee minun kaltaisiani rabbeja, jotka vievät työtäni eteenpäin minun nimissäni, kun minä olen poissa.* Messias kutsuu omansa uuteen liittosuhteeseen kanssaan. **DIA_14** *Kutsu opetuslapseuteen on lähtöisin Jumalalta, ei ihmiseltä.* Kristus kutsuu miehiä ja naisia kieltämään itsensä, ottamaan ristinsä ja seuraamaan häntä. Kutsu opetuslapseuteen on kutsu kuuliaisuuteen – Jeesus kutsuu ja me vastaamme hänen kutsuunsa.

Kuten Pietarin ja Andreaksen tapauksessa, Jeesus kutsuu meitä ihmisten kalastajiksi. Jeesus kutsuu monia seuraamaan häntä opetuslapsina. Kaikki eivät ole halukkaita sitoutumaan täysin tai tekemään uusia opetuslapsia, vaikka vaikuttaakin siltä, että he ovat hyväksyneet kutsun opetuslapseuteen. Jotkut seuraavat Kristusta siksi, että hän tekee hämmästyttäviä ihmeitä, toiset toivovat saavansa korkean aseman hänen tulevassa valtakunnassaan, ja sitten on vielä niitä, jotka seuraavat häntä silkasta uteliaisuudesta.

Opetuslapseuden hinta

Jae 57, **Tapaus nro 1:** Kun luemme raamatunkohdan Luuk. 9:57, tapaamme Jeesuksen matkaamassa opetuslastensa kanssa tiellä, jolla he kohtaavat miehen, joka ilmoittautuu vapaaehtoisesti seuraamaan Jeesusta opetuslapsena. ”Minä seuraan sinua, minne ikinä menetkin”, mies lupaa *ajattelemattomasta mielijohteesta*.

Jeesus ei ole pyytänyt miestä seuraamaan häntä, mutta siitä huolimatta ihmettelemme, miksi Jeesus ei innostu mahdollisuudesta, että tämä mies haluaa tulla vapaaehtoisesti hänen palvelukseensa opetuslapsena. Meidän on huolellisesti pohdittava Jeesuksen vastausta, jonka hän antaa vapaaehtoiselle jakeessa 58: ”Ketuilla on luolansa ja taivaan linnuilla pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi.” Kristuksella ei ole mitään tähän maailmaan kuuluvaa, jota hän voisi tarjota miehelle. Jeesus ymmärtää, että mies toimii harkitsemattomasti ilman, että olisi todella harkinnut Kristuksen seuraamisen hintaa. Herra näkee vapaaehtoisen opetuslapsen sydämeen ja tietää, että tämä ei ole valmis tekemään välttämättömiä uhrauksia.

DIA_15 *Opetuslapseuden hinta on kaikesta ja kaikista luopuminen puutteen ja itsensä uhraamisen leimaaman elämän vuoksi.*

Tilastot osoittavat, että yli 2000 vuotta sitten tapahtuneiden Kristuksen kuoleman ja ylösnousemisen jälkeen noin 43 miljoonasta kristitystä on tullut marttyyreja, koska he päättivät seurata Kristusta ratkaisustaan aiheutuneesta hinnasta välittämättä. Jopa tämän päivän uutisissa kerrotaan, kuinka marttyyreja on surmattu tai vangittu heidän uskonsa takia.

Huhtikuun 9. päivänä 1945 seitsemän miestä marssitettiin hirsipuuhun natsi-Saksassa. Heidät hirtettiin siitä syystä, että he olivat uskaltaneet vastustaa Hitlerin natsihallintoa ja puolustaa evankeliumia. Heidän joukossaan oli nuori pastori nimeltä Dietrich Bonhoeffer, joka oli kirjoittanut valtavasti ajatuksia ja epämukavuutta herättävän kirjan *Opetuslapseuden hinta*. Hän kirjoittaa siinä Kristuksen seuraamisen korkeasta hinnasta ja varoittaa tyytymästä halpaan armoon.

DIA_16 Halpa armo, hän kirjoitti, on seurakunnan vihollinen, koska se ei edellytä meiltä mitään. Se vaatii syntien anteeksiantoa, mutta ei edellytä kuuliaisuutta ja opetuslapseutta.

Niiden, jotka ajattelevat kristinuskon olevan helppoa ja johtavan vauraaseen elämään, pitäisi miettiä Kristuksen sanoja, jotka on talletettu aiemmin samaan lukuun, josta luimme edellisen raamatunkohtamme. Luuk. 9:23-25 Jeesus sanoo, että jos haluamme seurata häntä, meidän on oltava valmiit unohtamaan kaikki ajatukset omasta mukavuudestamme ja otettava joka päivä ristimme. **DIA_17** *Opetuslapseuden hinta tarkoittaa sitä, että meidät kutsutaan joka päivä*

ottamaan ristimme ja seuraamaan Jeesusta. Jeesus sanoo vielä, että ihmiselle ei ole mitään hyötyä siitä, että hän hankkii maallisia rikkauksia ja joutuu sitten ikuiseen tuhoon.

Opetuslapseuden vaikein puoli on luultavasti sen ajatuksen hyväksyminen, että siihen ei liity minkäänlaista maallista hyötyä. Sellainen sotii ihmisluontoa vastaan. Meillä kaikilla on vahva halu tuoda itsemme esille, määrätä oman elämämme suunta ja työskennellä ahkerasti kaikenlaisten elämän aineellisten mukavuuksien eteen.

DIA_18 *Opetuslapseuden hinta on ero aiemmasta olemassaolostamme.* Toisin sanoen tärkeysjärjestyksemme muuttuu, sen täytyy muuttua, jotta kuuliaisuus Kristukselle tulisi kaikkein tärkeimmäksi asiaksi.

DIA_19 Martti Luther sanoi kerran: “Uskonto, joka ei anna mitään, ei maksa mitään eikä kärsi mitään, ei ole minkään arvoista.”

Kun käsittelemme opetuslapseuden hintaa, meidän on pohdittava myös **DIA_20** hintaa, jonka Kristus itse maksoi hankkiakseen meille mahdollisuuden tulla hänen opetuslapsikseen.

- Meidän opetuslapseusmahdollisuutemme maksoi Jeesukselle taivaan enkelien ylistyksen ja palvonnan, jotka hän vaihtoi pilkan, ivan ja halveksunnan täyttämään elämään.
- Meidän opetuslapseusmahdollisuutemme maksoi Jeesukselle taivaan kunnian ja loiston, jotka hän vaihtoi kärsimyksen ja nöyryyden täyttämään elämään.
- **DIA_21** Meidän opetuslapseusmahdollisuutemme maksoi Jeesukselle Isän kanssa taivaassa vallinneen ykseyden, jonka hän vaihtoi hänet Isästä erottaneeseen muuriin.
- Meidän opetuslapseusmahdollisuutemme maksoi Jeesukselle hänen elämänsä, jonka hän vaihtoi tuskalliseen kuolemaan ristillä.

Jeesus rakastaa kadotettuja ja oli valmis maksamaan synnin hinnan pelastaakseen meidät.

Niin paljon hän arvostaa meitä.

Opetuslapseuden seuraukset

Tapaus nro 2: Jakeessa 59 tapahtuu toinen kohtaaminen erään opetuslapsiksi haluavan miehen kanssa, jolle annetaan käsky: “Seuraa minua.” Mies on halukas seuraamaan Kristusta, mutta hänellä on *vastakkaisia velvollisuuksia*, ja hän sanoo, että hänen on ensin haudattava isänsä. Koska isä olisi haudattu samana päivänä kuin hän kuoli, palaaminen takaisin hautaamaan isää saattoi merkitä viivästymistä Jeesuksen seuraamisessa johtuen monista velvollisuuksista, jotka liittyivät miehen rooliin poikana ja perillisenä.

Tämä tavanmukainen itämainen ilmaus “anna minun mennä hautaamaan isäni” viittaa eittämättä miehen velvollisuuteen poikana auttaa isäänsä maatilalla tai liiketoimissa, kunnes isä kuolee. Sellainen olisi voinut viedä melkoisesti aikaa.

Jakeessa 60 Jeesus vastaa kutsutulle opetuslapselle epätavallisella tavalla. Hän sanoo: “Anna kuolleiden haudata kuolleensa. Lähde sinä julistamaan Jumalan valtakuntaa.” Jeesus saattoi tarkoittaa, että hengellisesti kuolleiden pitäisi haudata kuolleensa. Eräessä toisessa tilanteessa Jeesus sanoo kuulijoilleen: “Jos joku tulee minun luokseni mutta ei ole valmis luopumaan isästään ja äidistään, vaimostaan ja lapsistaan, veljistään ja sisaristaan, vieläpä omasta elämästään, hän ei voi olla minun opetuslapseni” (Luuk. 14:26). Tämä saattaa käännettynä kuulostaa tylyltä, mutta Jeesus korostaa sitä, että kukaan ei saisi ottaa ensimmäistä sijaa elämässämme. [DIA_22 Opetuslapseuden seuraus on Jeesuksen käskyjen hyväksyminen tärkeimpänä asiana.](#)

Tapaus nro 3: Jakeessa 61 vielä yksi henkilö haluaa seurata Jeesusta, mutta hänen kiinnostuksensa on *jakaantunut kahtaalle*. Hän on velvoitettu palaamaan takaisin hyvästelemään läheisensä.

Jos otamme miehen sanat kirjaimellisesti, vaikuttaa siltä, että hän haluaa yksinkertaisesti kertoa perheelleen päätöksestään seurata Kristusta ja hyvästellä läheisensä. Lähempi tarkastelu osoittaa kuitenkin, että mies tarvitsi aikaa järjestelläkseen asioitaan. Toisin sanoen hän haluaa tiettyjen ehtojen täyttyvän ensin. Jos hän palaa kotiin hyvästelemään, toiset saattavat vaikuttaa kielteisesti hänen päätökseensä. Hän saisi tilaisuuden kuunnella toisten ihmisten mielipiteitä. Tai hänestä voisi tulla liian kiireinen ja hajamielinen palatakseen enää Jeesuksen luo. [DIA_23 Opetuslapseuden seuraus on läheistemme rakastaminen ilman, että annamme heidän sekaantua Jumalaa kohtaan tuntemaamme rakkauteen ja haluamme totella hänen käskyjään.](#)

Monilla ihmisillä on halu seurata Kristusta, mutta halun toteuttamiseen liittyy niin paljon esteitä, että he eivät koskaan pysty voittamaan niitä. Aina, kun Kristuksen välittömälle seuraamiselle esitetään tekosyy, olipa se kuinka perusteltu tahansa, jotakuta tai jotakin pidetään Kristusta tärkeämpänä. Sen seurauksena me kerromme Herralle, että seuraamme häntä lisäten kuitenkin perään “MUTTA”. Tai saatamme tarjoutua seuraamaan häntä, mutta meidän on “ENSIN” tehtävä jotakin muuta.

Monet kutsun saaneet reagoivat lupauksella seurata Jeesusta, mutta vain harva pitää lupauksensa. Meillä saattaa olla halu pitäytyä lupauksessamme, mutta usein elämän voimakkaat virrat ohjaavat meidät pois siitä suunnasta. Kukapa meistä ei olisi antanut lupausta aikoen ehdottomasti pitää sen vain huomatakseen rikkovansa kyseisen lupauksen!

Monet kristityksi haluavat, jotka kääntyvät muista uskonjärjestelmistä, joutuvat eksyksiin, koska perheenjäsenten painostus saa heidät luopumaan Kristuksen seuraamisesta. Raamattu sanoo tästä asiasta selvästi: Meidän tulee totella Jumalaa enemmän kuin ihmisiä.

Jeesus sanoo paljon asioita, joita on vaikea kuunnella, koska ne vaativat niin paljon kuulijoilta. Jeesus pyytää aina kaikkea, mitä me olemme, ja kaikkea, mitä meillä on. Ei ole minkäänlaisia puolitiehen jääviä asioita, jossitteluja eikä vastaväitteitä. Melko usein meiltä pyydetään enemmän kuin mistä olemme valmiit luopumaan. Laita kirjanmerkki Luukkaan evankeliumin 9. luvun kohdalle ja etsi Matteuksen evankeliumin 19. luvun jakeet 16-22, joissa kerrotaan rikkaasta nuorukaisesta. **DIA_24**

¹⁶*Eräs mies tuli kysymään Jeesukselta: "Opettaja, mitä hyvää minun pitää tehdä, jotta saisin iankaikkisen elämän?"*

¹⁷*Jeesus vastasi hänelle: "Miksi sinä minulta hyvästä kyselet? On vain yksi, joka on hyvä. Jos haluat päästä sisälle elämään, noudata käskyjä." **DIA_25***

¹⁸*"Mitä käskyjä?" mies kysyi. "Näitä", vastasi Jeesus, "älä tapa, älä tee aviorikosta, älä varasta, älä todista valheellisesti,*

¹⁹*kunnioita isääsi ja äitiäsi, ja rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." **DIA_26***

²⁰*"Kaikkia niitä olen noudattanut", sanoi nuorukainen, "mitä vielä puuttuu?"*

²¹*Jeesus sanoi hänelle: "Jos tahdot olla täydellinen, niin mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille. Silloin sinulla on aarre taivaissa. Tule sitten ja seuraa minua." **DIA_27***

Apostoli Matteus kertoo edelleen miehen surullisesta vastauksesta tähän armokutsuun.

²²*Mutta kun nuorukainen kuuli nämä sanat, hän lähti surullisena pois, sillä hänellä oli paljon omaisuutta.*

Huomaamme tästä kertomuksesta, että kuuliaisuus laille ja toisaalta se, että ei seuraa Jeesusta, ovat kaksi erillistä mahdollisuutta. **DIA_28** *Opetuslapseuden seuraus on kuuliaisuus laille, mutta se tulee aina toteuttaa yhteydessä Kristukseen.*

Palataan nyt Luukkaan evankeliumin 9. lukuun. Jakeessa 62 Jeesus käyttää tuon ajan yleistä sanontaa välittääkseen syvällisen, hengellisen totuuden. Meidän on kuunneltava tarkasti. **DIA_29** "Joka tarttuu auraan ja katsoo taakseen, ei ole sopiva Jumalan valtakuntaan." Mitä auraan tarttuminen tarkoittaa? Tämä sananlaskun omainen ilmaus tarkoittaa jonkinlaisen työn, tehtävän tai velvollisuuden suorittamista. Se kertoo myös, että jos haluamme menestyä kyseisessä hankkeessa, meidän on aina katsottava eteenpäin, ei milloinkaan taaksepäin.

Me saatamme joskus katsoa taaksepäin katuen asioita, joihin olemme ryhtyneet, ja toivoa, että emme olisi ryhtyneet niihin. Hengellisessä mielessä meidän tulee hyväksyä opetuslapseus kokosydämisesti emmekä saa milloinkaan katsoa katumusta tuntien taaksepäin.

Kristus varoittaa meitä siitä, että taaksepäin katsominen voi tehdä meistä kelpaamattomia Jumalan valtakuntaan. Hän sanoo: ”Muistakaa Lootin vaimoa! Joka yrittää turvata elämänsä, kadottaa sen, mutta joka sen kadottaa, on pelastava sen omakseen.” (Luuk. 17:32, 33.) Lootin vaimo ei ollut sitoutunut kulkemaan eteenpäin enkelin kanssa; hänen sydämensä oli edelleen Sodomassa. Kun hän katsoi taakseen, hän muuttui suolapatsaaksi (1. Moos. 19:26).

Kommentoidessaan tätä jahkailua eteenpäin kulkemisen ja taaksepäin katsomisen välillä, Jaakob kirjoittaa: ”kahtaalle horjuva ihminen, epävakaa kaikessa mitä tekee” (Jaak. 1:8).

Samalla tavalla, jos me tulemme Kristuksen luo kaikkine maailmallisine haluinemme emmekä ole valmiita luopumaan asioista, jotka estävät Jumalaa olemasta tärkein asia elämässämme, emme ole sopivia Jumalan valtakuntaan. Meidän on keskityttävä eteenpäin kulkemiseen ja annettava Jumalan johtaa meitä, emme saa katsoa taaksepäin perheeseen, ystäviin ja maailmallisiin nautintoihin.

Jahkailumme seurauksena alamme menettää luottamustamme Jumalaan, ja se puolestaan tekee monista meistä kelpaamattomia taivaan valtakuntaan. Kun sanomme ”Minä seuraan sinua, mutta ensin...”, osoitamme pelkäävämmä elämämme ja omaisuutemme antamista Jumalan käsiin. Sen sijaan asetamme luottamuksemme asioihin, jotka eivät tarjoa meille ikuista pelastusta, siis sellaisiin asioihin kuin omaisuus, työ, yhteiskunnallinen asema ja raha.

DIA_30 Sananlaskujen 3. luvun jakeessa 5 sanotaan: ”Älä jätä elämäsi oman ymmärryksesi varaan, vaan turvaa koko sydäimestäsi Herraan.” Vaikka kärsimys ja puute eivät itsessään johda pelastukseen, ne kertovat Kristukseen asettamastamme täydellisestä luottamuksesta.

Samanlainen ajatus löytyy raamatunkohdasta Hepr. 10:38: ”Kun vanhurskas palvelijani uskoo, hän saa elää, mutta jos hän luopuu, en häntä hyväksy.” Paavalin mukaan opetuslapseus on ainoa mahdollisuus, kun elämme uskosta, mutta olemme vaarassa menettää pelastuksen, kun luovumme uskosta.

Suuri sananjulistaja Charles Spurgeon sanoi: ”Jumalaan luottaminen johtaa pelastukseen, luottamuksen puute tarkoittaa, että hän ei pelasta meitä.” **DIA_31** *Opetuslapseuden seuraus on mahdollisuus katsoa taaksepäin, menettää näkyvistään Jeesus, unohtaa luottaa häneen ja menettää pelastus.*

Tänä aamuna olemme ymmärtäneet, että aito opetuslapseus edellyttää meiltä **DIA_32**:

- Vastaamista Jeesuksen kutsuun päättäväisesti ja innokkaasti – koska viivyttelylle ei ole sijaa.
- Sitä, että teemme suhteesta Herraan elämämme tärkeimmän asian – tähän sisältyy päivittäinen rukous ja Jumalan sanan tutkiminen.
- **DIA_33** Seuraamista kuuliaisuudessa – vaikka se merkitsi kärsimystä ja kaiken uhraamista.
- Kieltäytymistä maailmallisista asioista, jotka saavat meidät katsomaan taaksepäin, ei eteenpäin.
- Täydellistä luottamusta Herraan ja reagoimista uskossa ilman jähkailua.

Vaikka elämä on epävarmaa, yksi asia on varma. Mitä sitten keräämme ja minkä tahansa maailmallisen hyödyn eteen työskentelemme niin kovasti, se ei kestä. Tuo kaikki on väliaikaista ja täysin arvotonta ikuisuudessa. Se kaikki katoaa kuin usva nousevan auringon tieltä. Voimakkaan vastakohtan muodostaa se, mitä Jeesus meille tarjoaa – ikuinen elämä taivaassa ja uudeksi luodussa maassa. Saamme elää kautta loppumattomien aikakausien Jumalamme kanssa, ja se on arvokkaampaa kuin mikään, mitä maailma voi meille tarjota.

DIA_34 Tutkitaan vielä lopuksi nykyistä elämäämme ja esitetään itsellemme seuraavat, vaikeat kysymykset:

- Mitä mukavuuksia tai omaisuutta asetan Herran edelle elämässäni?
- Mitkä ihmissuhteet ovat minulle tärkeämpiä kuin suhde Kristuksen kanssa?
- Kenestä tai mistä olen elämässäni riippuvainen turvallisuuteni ja hyvinvointini suhteen?

Meidän on luotettava Jeesukseen, sillä millään muulla tavalla emme voi olla rakastettuja opetuslapsia.

Meitä on siunattu ikuisella totuudella ja suurella sanomalla odottavaa maailmaa varten; ja Jeesuksen antama kutsu “Seuraa minua” on edelleen ajankohtainen jokaiselle tänä päivänä. Miljardit ihmiset odottavat saavansa kuulla hyviä uutisia. Annatko itsesi taivaan käyttöön, luovutko mukavuuksista, uhraatko kaiken ja teetkö opetuslapsia Herralle?

DIA_35 Jumala siunatkoon meitä kaikkia, kun rukoilemme vilpittömästi Pyhän Hengen vuodatusta vastauksena siihen, että sitoudumme aitoon opetuslapseuteen.

¹ 2T 189.2.

² GW 274.3.

Sermon (englanniksi)

Walking with Jesus

By Cordell Liebrandt

The story is told of a young woman who wanted to go to college, but her heart sank when she read the question on the application that asked, “Are you a leader?” Being both honest and conscientious, she wrote, “No,” and returned the application, expecting the worst. To her surprise, she received this letter from the college: “Dear Applicant: A study of the application forms reveals that this year our college will have 1,452 new leaders. We are accepting you because we feel it is imperative that they have at least one follower.”

In a world of more than 7 billion people the kingdom of God needs people who will be followers of Christ. The problem is that many of us who profess to be disciples of Christ focus on being leaders and have forgotten our first responsibility, as Christians, is to be His humble followers. Before becoming a leader, the disciple must to study the Master closely as a follower.

All who follow Christ will be led daily to the divine presence where in prayer and Bible study they discover the meaning of discipleship and what the attachment to Jesus and His cause will require. The disciple listens and learns. The way he views many things may be incorrect and he must submit to new understanding about what true greatness means.

Prayer provides time for the disciple receive instruction from the Master and engage in dialog. Ellen White cautions us, “It is impossible for the soul to flourish while prayer is not a special exercise of the mind.”¹ She also writes, “Those who are engaged in service for the Master need an experience much higher, deeper, broader, than many have yet thought of having. Many who are already members of God’s great family know little of what it means to behold His glory, and to be changed from glory to glory.”²

“Our deepest longing as fallen humankind is to return to intimacy with the divine,” writes a Women’s Ministries colleague. “We hunger for God to know us and to love us unconditionally; we yearn to be loved—not lost. When we crave living intimately with God as His sons and daughters, when we desire to look like Jesus in both our words and deeds, we have entered into discipleship.

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 2 (1871), p. 189.2.

² White, *Gospel Workers* (1915), p. 274.3.

As we commune with Jesus, the spiritual discipline of prayer binds our hearts so closely to His own that we will follow Him into eternity—no matter the cost of discipleship.”—Rebecca Turner

As the disciple grows to trust the Master, he obeys without question and commits completely to carry on the work of the Master in the same manner. A successful, victorious Christian must first walk in the footsteps of Jesus, who said . . . “I am the way, the truth, and the life. No one comes to the Father except through Me” (John 14:6).

This morning as we examine our scripture passage, Luke 9:57-62, we will learn of three followers of Christ and their dialog with Him. These three experiences will reveal to us the meaning of being a true disciple of Christ.

⁵⁷ *Now it happened as they journeyed on the road, that someone said to Him, “Lord, I will follow You wherever You go.”*

⁵⁸ *And Jesus said to him, “Foxes have holes and birds of the air have nests, but the Son of Man has nowhere to lay His Head.”*

⁵⁹ *Then He said to another, “Follow Me.”*
But he said, “Lord, let me first go and bury my father.”

⁶⁰ *Jesus said to him, “Let the dead bury their own dead, but you go and preach the kingdom of God.”*

⁶¹ *And another also said, “Lord, I will follow You, but let me first go and bid them farewell who are at my house.”*

⁶² *But Jesus said to him, “No one, having put his hand to the plow, and looking back, is fit for the kingdom of God.”*

Verse 57: In the first case, we immediately encounter a person of *inconsiderate impulse*. He offers to follow Jesus without waiting to be called. That’s why Jesus warns him about not knowing what he is doing. He does not seem to understand what life with Him involves.

Verse 59: In this second case, Jesus meets a person who is bedeviled by *conflicting duties*. To him Jesus immediately extends an invitation with the most compelling words: “Follow me.” But this man’s response indicates that he was faced with the loss of a loved one. If so, he is probably grieving and wants to bury his father before he follows Christ. He feels a strong compulsion to follow Christ but is consumed by other pressing responsibilities which take first priority. This person is at a critical

point in his life. Should he comply with the sacred duty to follow Jesus? He knows that nothing on earth, however important, must be allowed to come between Christ and him.

Verse 61: In the third case, we encounter one who has a *divided mind*. He expresses his willingness to follow Jesus by saying, 'I will follow you, Lord', but, concludes by saying he must go back and say good-bye to his family. We see that he knows following Christ is the right thing to do, but first wants to complete his own affairs—on his own terms.

These may be plausible reasons for not wanting to follow Jesus without delay. How many of us have used similar excuses? Or we rashly offer our services and then break our promise.

This morning we will consider three aspects of discipleship. First, the Call to Discipleship; next, the Cost of Discipleship; and finally, the Consequences of Discipleship. *Jesus warns us that before we answer the call, we need to count the cost and understand the consequences. "If anyone desires to come after Me, let him deny himself, and take up his cross daily, and follow Me" (Luke 9:23).*

The Call to Discipleship

The first command to "Follow Me" reverberates through the centuries to us. Deciding to answer this summons of Jesus is the most life-changing decision that anyone is required to make. But the world is full of voices, all clamoring for our attention, many demanding our time, energy, and commitment. For some of us it may be the appeal to join some organization, support some worthy cause, or follow some new trend.

Through the ages many charismatic figures call disciples to themselves, so-called *christs* develop cult followers, and pop stars attract huge followings. Yet, amid this cacophony is a voice that demands to be heard—the call to discipleship. Many have chosen to ignore the invitation to follow Him, but it continues to go out as it did more than two thousand years ago. Jesus invites men and women to true discipleship with the words "Follow Me."

The experience of Simon Peter and his brother Andrew (Matthew 4:18-20) illustrates the first call to discipleship. Jesus finds them fishing along the shores of Galilee and says: "Follow Me, and I will make you fishers of men." Matthew tells us that they immediately leave their nets and follow Him. This prompt response is repeated in the call to James and his brother John. They immediately leave their boat and their father and follow Jesus without hesitation (vs. 21, 22). They leave their occupations, possessions, and family. *The call to discipleship has no room for indecision or hesitancy and demands immediate action.*

They *immediately* leave *everything* behind because being called to follow a Rabbi is the highest honor. These fishermen haven't shown enough intellectual promise—not enough spiritual tendencies perhaps—to be accepted into the apprenticeship of other rabbis. They understand Jesus now to mean, *you are worthy to be my students, to become rabbis like me, to carry on my ministry in my name when I am gone*. The Messiah calls His people into a new covenant relationship with Him. *The call to discipleship originates with God and not man*. Christ calls men and women to deny themselves, take up their crosses, and follow Him. The invitation to discipleship is a call to obedience—Jesus calls and we respond.

Like Peter and Andrew, Jesus calls us to become fishers of men. Jesus calls many to follow Him as disciples. Not all are willing to commit absolutely or to make new disciples even when it appears they are walking in discipleship. Some follow Christ because He performs astounding miracles, others hope to get a high position in His coming kingdom, and still others follow out of pure curiosity.

The Cost of Discipleship

Verse 57, **Case #1**: Reading our scripture passage in Luke 9:57, we see Jesus and His disciples journeying along a road where they meet someone who volunteers to follow Jesus as a disciple. “Lord, I will follow You wherever You go,” he promises with *inconsiderate impulse*.

Jesus has not asked the man to follow Him, yet we wonder why Jesus is not excited by the prospect of having this man volunteer his service as disciple. We need to carefully consider Jesus' reply to the volunteer in verse 58: “Foxes have holes and birds of the air have nests, but the Son of Man has nowhere to lay His head.” Christ has nothing of this world to offer him. Jesus understands the man is hasty in his response and has not given due consideration to the cost of following Christ. The Lord reads the heart of the volunteer disciple and knows he is not prepared to make the necessary sacrifices.

The cost of discipleship is forsaking everything and everyone for a life of privation and self-sacrifice.

Statistics tell us that since Christ's death and resurrection more than 2,000 years ago approximately 43 million Christians have become martyrs because they chose to follow Christ no matter the cost. Even in world news reports today, we hear martyrs are killed or imprisoned for their faith.

On April 9, 1945, seven men were marched to the gallows in Nazi Germany. They were hanged for daring to resist Hitler's Nazi Regime and for standing up for the gospel. Among them was a young pastor by the name of Dietrich Bonhoeffer who had written a most thought-provoking and uncomfortable book, *The Cost of Discipleship*. In it he writes about the high cost of following Christ and warns of the danger of settling for cheap grace.

Cheap grace, he wrote, is the enemy of the church because it demands nothing of us. It seeks forgiveness of sins without demanding obedience and discipleship.

Those who think Christianity is easy and leads to a life of prosperity should ponder the words of Christ recorded earlier in the same chapter of our scripture passage. In Luke 9:23-25 Jesus says that if we desire to follow Him, we must be willing to put aside all thoughts of personal comfort and take up our cross daily. *The cost of discipleship is being called daily to pick up our crosses and follow Him*. Jesus adds that it does not do a man any good to gain worldly riches but then be lost for eternity.

Arguably, the most difficult aspect of discipleship is accepting the concept of no earthly gain. It goes against our very nature. We all have a strong desire to promote self, to determine the course of our own lives, and to work hard for all the material comforts of life.

The cost of discipleship is separation from our previous existence. In other words, our priorities will change, *must* change, in order for obedience to Christ to take first place.

Martin Luther once said, "A religion that gives nothing, costs nothing, and suffers nothing, is worth nothing."

In discussing the cost of discipleship, we must also consider the cost Christ Himself paid to provide the opportunity for us to become His disciples.

- Our discipleship opportunity cost Jesus the praise and adoration of the angels in heaven, which He exchanged for a life of ridicule, mockery, and scorn.
- Our discipleship opportunity cost Jesus the glory and splendor of heaven, which He exchanged for a life of suffering and humility.
- Our discipleship opportunity cost Jesus unity with the Father in heaven, which He exchanged for the wall of separation with the Father.
- Our discipleship opportunity cost Jesus His very life, which He exchanged for an agonizing death on the cross.

Jesus loves the lost and was willing to pay the cost of sin to redeem us. That is how much value He places on us.

The Consequences of Discipleship

Case #2: In verse 59, the second encounter is with a would-be disciple who receives the command, “Follow Me.” He is willing to follow Christ, but has *conflicting duties*, and says first he needs to bury his father. Because the father would have been buried the same day he died, going back to bury his father might indicate a delay in following Jesus as the result of many obligations attached to his role of son and heir.

This common near-eastern idiom, “let me go and bury my father,” certainly refers to the man’s obligation as a son to help his father on the farm or business until the father dies. That may have taken quite some time to complete.

In verse 60, Jesus responds to the called disciple in an unusual manner. He says, “Let the dead bury their own dead, but you go and preach the kingdom of God.” Jesus may have meant that those who are spiritually dead should bury the dead. On another occasion Jesus tells His listeners: “If any man come to me, and hate not his father, and mother, and wife, and children, and brothers, and sisters, yes, and his own life also, he cannot be my disciple” (Luke 14:25-33). As it is translated it may sound harsh, but Jesus is stressing the point that no one else should take first place in our lives. *The consequence of discipleship is accepting the commands of Jesus as our greatest priority.*

Case #3: In verse 61, yet another person wants to follow Jesus but he has a *divided mind*. He is obligated to go back and bid farewell to loved ones.

At face value it seems as if the man simply wants to tell his family about his decision to follow Christ and then bid them farewell. Closer study, however, shows that he would need time to set his affairs in order. In other words, he wants certain conditions to be fulfilled first. If he returns home to say goodbye, others might influence his decision negatively. He would have opportunity to listen to other people with their views. Or he might become too busy and distracted to return to Jesus. *The consequence of discipleship is loving our families, but not allowing them to interfere with our love for God and the desire to obey His commands.*

Many people have the desire to follow Christ, but there are so many barriers for doing so that they never really overcome them. However reasonable the excuse might be for not following Jesus immediately, someone or something is considered more important than Christ. As a result, we tell the Lord that we will follow Him, then we add a “BUT” to it. Or we might offer to follow Him but need to do something else “FIRST.”

Many who are called respond with a promise to follow Jesus, but few are true to that promise. We may have the desire to stick to our promise, but we often are diverted from that course by the strong currents of life. Who of us have not made a promise, fully intending to keep it, only to find ourselves breaking that same promise?

Many would-be Christians converting from other belief systems have been lost because family members use emotional pressures to dissuade them from following Christ. The Bible is clear on this: We must obey God rather than man.

Many of Jesus' sayings are hard to hear because they always demand much from His listeners. Jesus always asks for all that we are and all that we have. There are no half-measures, ifs or buts. Quite often we are asked to give more than we are willing to let go of. Hold your place in Luke 9 and turn back to Matthew 19, verses 16-22 as we read the story of the rich young ruler.

¹⁶And, behold, one came and said to him, Good Master, what good thing shall I do, that I may have eternal life?

¹⁷And he said to him, "Why call you me good? There is none good but one, that is, God: but if you will enter into life, keep the commandments."

¹⁸He said to him, which? Jesus said, "You shall do no murder, you shall not commit adultery, you shall not steal, you shall not bear false witness,

¹⁹Honor your father and your mother: and, you shall love your neighbor as yourself.

²⁰The young man said to him, "all these things have I kept from my youth up: what lack I yet?"

²¹Jesus said to him, "if you will be perfect, go and sell all that you have, and give to the poor, and you shall have treasure in heaven: and come and follow me."

The apostle Matthew continues by telling us the man's tragic response to this call of grace.

²²But when the young man heard that saying, he went away sorrowful: for he had great possessions.

We see in this story that being obedient to the law and yet not following Jesus are two distinct possibilities. *A consequence of discipleship is being obedient to the law but always doing so with Christ.*

Turn back to Luke 9. In verse 62, Jesus adapts a common saying of the day to convey a deep spiritual truth. We need to listen to closely. "No one, having put his hand to the plow, and looking back, is fit for the kingdom of God." What does it mean to put your hand to the plow? This proverbial expression means to undertake some form of business or to take on a task or

responsibility. It also implies that if we want to be successful in this venture, we need to always look forward and never look back.

There may be times when we look back with regret at things we have undertaken and wished that we had not. In a spiritual sense we need to embrace discipleship wholeheartedly and never look back with regret.

Christ warns us that looking back may disqualify us from the kingdom of God. He says: “Remember Lot’s wife. Whosoever shall seek to save his life shall lose it” (Luke 17:32, 33). Lot’s wife was not committed to going forward with the angel; her heart was still in Sodom. When she looked back, she became a pillar of salt (Genesis 19:26).

In commenting about this indecision between moving forward and looking back, James writes, “A double minded man is unstable in all his ways” (James 1:8).

In the same way, if we come to Christ with all our worldly desires and are not willing to give up those things that prevent God from being our first priority, we are not fit for the kingdom of God. We must keep our focus on moving forward and allowing God to lead us, not in looking backward to family, friends, and worldly pleasures.

As a result of our indecision, we begin to distrust God and that causes many of us to disqualify ourselves from the kingdom of heaven. When we say, “I will follow You, but first...” we show that we are afraid to trust God with our lives and our possessions. Instead, we place our trust in things that do not offer us an eternal salvation, such as our possessions, our jobs, our social standing, and our money.

Proverbs 3:5 says, “Trust in the Lord with all your heart and do not lean on your own understanding.” Although suffering and privation do not in themselves lead to salvation, they point to the complete trust that we place in Christ.

A similar idea is found in Hebrews 10:38: “Now the just shall live by faith; but if any man draws back, my soul has no pleasure in him.” Paul suggests that discipleship is only possible when we live by faith, but we are in danger of losing our salvation when we throw away that faith.

That great preacher, Charles Spurgeon, said, “Trusting God leads to salvation, not trusting means not being saved by Him.” *A consequence of discipleship is the possibility of looking backward, losing sight of Jesus, forgetting to trust in Him and losing our salvation.*

This morning we have seen that true discipleship requires us:

- To answer the call of Jesus decisively and willingly—because there is no room for delay.
- To follow in obedience—even to the point of suffering and sacrifice.

- To trust completely in the Lord and respond in faith with no indecision.
- To make a relationship with the Lord our first priority—this includes daily prayer and study of God’s Word.
- To deny ourselves of worldly pleasures that cause us to look backward instead of forward.

Although life is uncertain, this one thing is certain. Whatever we accumulate and whatever worldly gain we work so hard for won’t last. It is all temporary and will have no value in eternity. It will all vanish like mist before the rising sun. In stark contrast stands what Jesus offers us—life eternal in heaven and on the recreated earth. We will live throughout the ceaseless ages with our God which is worth more than anything this world can offer us.

In conclusion, let’s examine our lives today and ask the hard questions of ourselves:

- What comforts or possessions am I placing before the Lord in my life?
- What relationships are more important to me than my relationship with Christ?
- Who or what am I depending on in my life for security and well-being?

We need to trust Jesus for there is no other way to be a beloved disciple

We have been blessed with an eternal truth and a great message to give to a waiting world; and the call by Jesus, “Follow Me,” is still relevant to each of us today. There are billions of people waiting to hear the good news. Will you extend yourselves, give up your comforts, sacrifice everything, and make disciples for the Lord?

God bless you as you pray earnestly for the outpouring of the Holy Spirit in response to our commitment to true discipleship.

—end of Sabbath sermon—

Sapattikoulu

Herra, opeta meidät rukoilemaan

Cordell Liebrandt

Ehdotus ohjelmasta:

Tervetuloa

Yhteislaulu

Rukous

Musiikkiesitys

Raamatunteksti: Luuk. 11:1

Esitelmä: Herra, opeta meitä rukoilemaan

Todistus

Yhteislaulu

Päätösrukous

Esitelmä:

Johdanto

Pääkonferenssin naistyön jaosto varasi v. 1990 kirkon kalenteriin Kansainvälisen naisten rukouspäivän. Tätä päivää vietetään maaliskuun ensimmäisenä sapattina ympäri maailmaa, kun naiset kokoontuvat yhteen rukoilemaan.

Rukouksen mies

Kerran, kun Jeesus oli ollut rukoilemassa, eräs hänen opetuslapsistaan pyysi: "Herra, opeta meitä rukoilemaan - -" (Luuk. 11:1).

Aivan kuten opetuslastenkin kohdalla, Jumala asettaa sydämeemme halun puhua hänelle rukouksessa. Syvälliset, vilpittömät rukoukset eivät ole meille luontaisia, vaan meidän on opeteltava, koettava ja tunnettava ne. Nyt, enemmän kuin koskaan, Jumalan kansan tulee pyytää häneltä: "Herra, opeta meitä rukoilemaan!"

Onko sinun sydämesi halu tänä aamuna oppia rukoilemaan sellaisia elämää muuttavia rukouksia, jotka yhdistävät meidät taivaaseen? Uskon, että Jumala kutsuu kansaansa tänään tulemaan rukouksen kansaksi! Jeesuksen voiman ja vallan lähde oli hänen läheinen yhteytensä rukouksessa taivaalliseen Isään.

"Aamu aamulta hän jakoi ihmisille taivaan valoa vietettyään ensin aikaa Jumalan yhteydessä. Opetuslapset olivat oppineet yhdistämään hänen rukoushetkensä hänen sanojensa ja tekojensa voimaan. Kun he nyt kuuntelivat hänen harrasta rukoustaan, heidän sydämensä täytti kunnioitus ja nöyryys. Kun hän lakkasi rukoilemasta, heidän tuntemansa syvä tarve sai heidät huudahtamaan: 'Herra, opeta meitä rukoilemaan' (Luuk. 11:1)." — Vs 112.

Vilpittömän rukouksen tarve ei ole milloinkaan ollut suurempi! Herran kansan huomio ei ole milloinkaan ollut helpommin käännettävissä pois tärkeimmästä. Jos koskaan aiomme ryhtyä rukouksen kansaksi: SEN AIKA ON NYT!

Haluatteko te ryhtyä rukouksen kansaksi? Haluatteko, että seurakuntanne opitaan tuntemaan seurakuntana, joka osaa rukoilla? Minä ainakin haluan! Se on sydämeni kaipaus – että kun naapurimme tai yhteisömme ovat kriisissä ja tarvitsevat epätoivoisesti Jumalaa, he kääntyvät vaistomaisesti meidän puoleemme – koska he ovat tulleet tuntemaan meidät rukouksen kansana!

Rukouksen kansa

Tarkastellaanpa kolmea asiaa, jotka auttavat meitä saavuttamaan tämän tavoitteen:

Ensiksi meidän on tunnistettava tarpeemme – kuin opetuslapset: "Herra, opeta meitä rukoilemaan."

Niin, vaikuttaa siltä, että opetuslapsilla oli etulyöntiasema meihin nähden. He kuulivat fyysisesti, kun Jeesus rukoili.

Oletko koskaan kuunnellut, kun joku sellainen rukoilee, joka todella osaa rukoilla?

Kun kuulemme elävän yhteyden Jumalaan omaavien ihmisten rukoilevan, koemme sen ohjaavan meitä Jumalan läsnäolon piiriin. Juuri niin opetuslapset kokivat, kun he kuulivat Jeesuksen rukoilevan. Sellainen aiheuttaa meissä nälän, kaipauksen saada samanlainen kokemus.

Kun kuuntelen Jeesuksen rukoilevan Johanneksen evankeliumin 17. luvussa, kuulen hänen intensiteettinsä, hänen kiihkeytensä ja hänen rakkautensa meitä kohtaan, ja se tekee minut

tietoiseksi siitä, kuinka paljon minulla vielä on opittavaa rukouksesta. Se paljastaa minulle tarpeeni, ja rukouksestani tulee kaiku opetuslasten rukouksesta: Herra, opeta *minua* rukoilemaan!

On olemassa monia erilaisia rukouksia, esimerkiksi esirukous, pyyntö ja synnintunnustusrukoukset.

Otamme seuraavat askeleet opetellessamme rukoilemaan:

1. Meidän on tunnistettava rukouksen tarpeemme, jos aiomme ryhtyä rukouksen kansaksi.

“Jeesus itse rukoili usein. Hän oli ihminen maanpäällisen elämänsä ajan, joten hänellä oli inhimilliset tarpeet. Hän pyysi Isältä voimaa jokapäiväisten velvollisuuksiensa täyttämiseen. Hän tiesi tarvitsevansa Jumalan apua tehtävänsä toteuttamisessa. Jeesus on siis meidän esikuvamme myös rukouksen suhteen.” — TJL 68.

2. Myös meidän on rukoiltava usein ja hellittämättä. Miksi usein ja hellittämättä?

“Rukouksen laiminlyöminen johtaa vaaralliseen välinpitämättömyyteen, jonka seurauksena alamme helposti tehdä vääriä valintoja. Rukous on kanava, jonka kautta Jumalan armoa ja voimaa virtaa meihin, niin että pystymme vastustamaan paha.” — TJL 69.

Mitä siis tapahtuu, kun päätämme rukoilla hellittämättä? Ollaksemme rehellisiä meidän on myönnettävä, että hellittämättömyys vaatii tarkoituksellista päätöstä. Kun päätämme rukoilla hellittämättä, voimme odottaa näkevämme asioiden tapahtuvan – koska rukous muuttaa asioita. Rukous muuttaa meitä.

3. Kun rukoilemme hellittämättä... elämämme muuttuu seuraavilla tavoilla.

Rukoilemisen vaikuttimet alkavat muuttua.

Sen sijaan, että rukoilisimme velvollisuuden tunnosta, huomaamme, ettemme kerta kaikkiaan saa tarpeeksemme Jumalasta. ”Maistakaa, katsokaa Herran hyvyyttä!” psalmista huudahti. Kun tämä tapahtuu, rukoilemisen vaikutin muuttuu haluksi kokea Jumalan hyvyyttä sen sijaan, että vain ruksaisimme rukouksen suoritetuksi tehtävälisältämme.

Kun rukoilemme hellittämättä, halumme Jumalan tahdon toteutumiseksi vahvistuu. Haluamme Jumalan tahdon toteutuvan – jopa ennen omaa tahtoamme.

Kun päätämme rukoilla hellittämättä, uskomme Jumalaan vahvistuu. Usein rukous muuttaa meitä.

“Meidän on tartuttava Kristukseen ja pidettävä hänestä kiinni, kunnes tiedämme, että hänen muuttavan armonsä voima ilmenee meissä.” — *This Day with God*, s. 285.

4. Rukous ei ainoastaan muuta meitä jatkuvasti – sillä on myös voima muuttaa niiden elämää, joita rakastamme.

5. Ja lopuksi, jos haluamme ryhtyä rukouksen kansaksi, rukoilemme, koska rukoilemalla opimme tuntemaan Jeesuksen ja kykenemme vastaanottamaan hänen rakkauttaan.

Miten rukous sitten auttaa meitä oppimaan tuntemaan hänet?

“Rukouksessa avaamme sydämemme Jumalalle kuin ystävälle.” — TJL 68. Me puhumme ystävillemme... itse asiassa meistä on ihanaa puhua ystävillemme. Sillä tavalla opimme tuntemaan toinen toisemme. Ystävyys lujittuu, kun puhumme toisillemme ja kuuntelemme toisiamme. Rukouksessa avaamme sydämemme Jumalalle kuin ystävälle. Opimme tuntemaan Jumalan, kun vietämme aikaa puhumalla hänen kanssaan ja kuuntelemalla häntä.

Miten rukous auttaa meitä vastaanottamaan hänen rakkauttaan? Opimme näkemään itsemme hänen silmillään. Mitä Jeesus näkee, kun hän katsoo minua?

“Taivaallinen Isämme haluaa antaa meille täyden siunauksensa. Rukouksessa meidän on mahdollista tuntea hänen rajatonta rakkauttaan. Eikö olekin ihme, että rukoilemme niin vähän!” — TJL 69.

Kutsun teidät yhdessä kanssani sitoutumaan rukouksen kansaksi ryhtymiseen.

—esitelmän loppu—

Iltapäivän työpaja

Voimmeko luottaa Jumalaan, kun hän sanoo: ”Seuraa minua”?

Karen J. Pearson

Esitelmä:

Päivä alkaa samoin kuin mikä tahansa päivä. Kun Daavid kaitsee isänsä lampaista etsien vihreää laidunta ja tyyntä vettä, missään ei ole merkkiä siitä, että jotakin merkityksellistä on tapahtumassa. Ei minkäänlaista merkkiä siitä, että tänään Jumala tekee selväksi kutsunsa ja voitelunsa erään nuoren paimenpojan elämässä. Hänhän on kuitenkin vain tavallinen poika. Nuorimpana lisain kahdeksasta pojasta Daavid viettää päivänsä Betlehemiä ympäröivillä kukkuloilla vaellellen ja pitää aina lampaansa näkyvissään.

Kun profeetta Samuel saapuu Betlehemiin tuona aamuna, kaupungin vanhimmat rientävät kysymään: ”Onko kaikki hyvin?” Samuel näkee heidän huolensa ja lievittää heidän pelkoaan, kun hän mukanaan tuomaansa hiehoa osoittaen sanoo: ”Olkaa rauhassa! Minä olen tullut uhraamaan Herralle. Puhdistautukaa ja tulkaa kanssani uhriaterialle.” Sitten hän kutsuu lisain ja tämän pojat liittymään seuraan.

Viittansa poimuihin kätkeytyneenä Samuelilla on voiteluöljyllä täytetty sarvi. Hän pitää sarven piilossa odottaen, että Herra osoittaa hänelle, kuka lisain pojista on valittu Saulin tilalle Israelin kuninkaaksi. Kun lisain esikoinen Eliab astuu esiin, hän tekee vaikutuksen Samueliin. Nuori mies on kookas ja vahva ja, Samuelin mielestä hän näyttää sopivan täydellisesti Israelin kuninkaan rooliin. ”Hän se on! Nyt on Herran edessä hänen voideltunsa”, Samuel ajattelee itsekseen.

Mutta Herra sanoo: ”Älä katso hänen kokoaan ja komeuttaan, sillä minä en hänestä välitä. Herra ei katso kuten ihminen. Ihminen katsoo ulkokuorta, mutta Herra näkee sydämeen.” (1. Sam. 16:7.)

Yksi kerrallaan seitsemän lisain poikaa astuu profeetan eteen, ja jokaisen kohdalla Herra antaa ymmärtää, että kyse ei ole hänen valitsemastaan henkilöstä. Samuel kääntyy ymmällään lisain puoleen ja kysyy: ”Tässäkö ovat kaikki poikasi?” Silloin lisai muistaa Daavidin ja lähettää ripeästi hakemaan häntä Samuelin pyynnöstä. Kun Daavid liittyy toisten seuraan, Herra sanoo Samuelille: ”Tämä se on, voitele hänet!” Kaikkien nähden Samuel ottaa öljysarven ja voitelee nuoren paimenpojan – Israelin tulevan kuninkaan, ”ja Herran henki tuli Daavidiin ja pysyi hänessä siitä päivästä alkaen” (jae 13.)

Voitelemisen jälkeen koittava päivä on aivan tavallinen päivä. Sen jälkeinenkin päivä on samanlainen. Ja sitä seuraava päivä. Sama arkisuus leimaa jokaista tulevaa päivää. Daavidin on täytynyt miettiä, koska hänet kutsuttaisiin palatsiin ottamaan paikkansa kuninkaallisella valtaistuimella, kantamaan kuninkaallista kruunua ja hallitsemaan alamaisiaan isänsä lampaiden kaitsemisen sijaan. Eläminen Jumalan voideltuna ei ole aina sellaista, jollaiseksi me sen kuvittelemme. Tosiasia on, että kun Jumala kutsuu meidät tekemään jotakin hänelle ja lähettää

Pyhän Henkensä olemaan kanssamme, me usein oletamme asioiden loksahdavan kohdalleen ja kaiken sujuvan kitkattomasti. Katsotaanpa, mitä Daavidille tapahtui sen jälkeen, kun hänet oli voideltu.

Aika kuluu hitaasti. Daavid kaitsee edelleen isänsä lampaista. Ja sitten eräänä päivänä lisä lähettää hänet katsomaan veljiä, jotka taistelivat Saulin joukoissa. Ennen pitkää Daavid huomaa olevansa vastakkain riidanhaluisen jättiläisen kanssa, joka huutaa solvauksia Jumalaa vastaan kaksi sotajoukkoa toisistaan erottavan laakson yli. Raivoissaan Daavid vakuuttaa kuninkaalle, että Jumala, joka oli hänen kanssaan hänen suojellessaan lampaista leijonilta ja karhuilta, on sama Jumala, joka on hänen kanssaan, kun hän menee kohtaamaan jättiläistä. Katsokaas, Daavid oli oppinut läksyn, joka meidän kaikkien on opittava: Voimme luottaa Jumalaan, joka sanoo: ”Seuraa minua.”

Daavid surmaa Goljatin ja palaa jälleen takaisin kotiin kaitsemaan lampaista. Toisinaan hänet kutsutaan palatsiin soittamaan harppuaan ja tyyntymään huolestuneen kuninkaan levotonta mieltä. Kunnes Saul sitten eräänä päivänä ottaa keihään käteensä ja yrittää surmata hänet. Daavid pakenee henkensä edestä, ja seuraavat vuodet hän viettää piileskellen kuningas Saulia. Luolissa, epäjumalia palvovien muukalaisten keskuudessa Daavid kokee epätoivon hetkiä, jolloin hän huudahtaa: *Miksi, Herra? Missä sinä olet? Sinä lähetit profeettasi voitelemaan minut, mutta siitä huolimatta olen täällä luolissa piileskelemässä. Missä sinä olet, Herra?*

Huolimatta vaikeuksista Daavid päättää kuitenkin uskoa, että hän voi luottaa siihen, joka hänet on kutsunut. Samalla tavalla kuin Daavid kutsui lampaistaan, ja ne seurasivat häntä, hän kuuntelee oman Paimenensa ääntä ja seuraa tätä, minne ikinä Paimen hänet johdattaa. Kuten lampaat olivat luottaneet Daavidiin, niin hänkin luottaa jumalalliseen Paimeneensa.

Lopulta paimenpojasta tulee Israelin kuningas, ja Jumala nimittää Daavidia mieheksi, joka on hänen mielensä mukainen. Huolimatta suurista virheistä, joihin Daavid syllistyy kuninkaana, huolimatta hänen tekemistään synneistä, hän rakastaa Jumalaa ja seuraa Paimentaan.

Satoja vuosia Daavidin kuoleman jälkeen, eräänä kylmänä talvipäivänä, Jeesus kulkee Daavidin pojan, kuningas Salomon rakentaman upean temppelin pylväskäytävässä. Jeesusta ympäröivät monet uteliaat ja monet sellaiset, jotka yrittävät löytää syyt hänen tuhoamiseksi (katso Joh. 10:22-39). ”Kuinka kauan sinä kiusaat meitä?”, he sanovat. ”Jos olet Messias, sano se suoraan.” (Jae 24.)

Ja Jeesus vastaa: ”Minähän olen sanonut sen teille, mutta te ette usko. Teot, jotka minä teen Isäni nimissä, todistavat minusta. Te ette kuitenkaan usko, koska ette ole minun lampaitani. Minun lampaani kuulevat minun ääneni ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Minä annan heille ikuisen elämän. He eivät koskaan joudu hukkaan, eikä kukaan riistä heitä minulta.” (Jakeet 25-28.)

Silloin nuo Abrahamin lapset, Jumalan valitun kansan jäsenet, kumartuvat poimimaan kiviä kivittääkseen Messiaansa. Jeesus on kuitenkin turvassa Isänsä kädessä, eikä kukaan voi riistää häntä Isältä tämän tahdon vastaisesti. Jeesus luottaa Isäänsä. Hän tuntee Isänsä tahdon, koska hän vetäytyy joka päivä rauhalliseen paikkaan ollakseen yhteydessä Isään. Hän tuntee Isänsä äänen.

Kuinka on meidän laitamme! Tunnistammeko me tuon äänen? Kuulemmeko me hänen äänensä elämän äänten takaa? Kuulemmeko me hänen kuiskauksensa kaikenlaisista häiriötekijöistä huolimatta? Huolimatta jättiläisistä polullamme? Pimeissä luolissa, jotka ovat usein osa vaellustamme? Mietimmekö Daavidin tavoin epätoivoisesti, pääsemmekö koskaan palatsiin asti?

Jeesuksen ja Daavidin tavoin meidänkin on kuunneltava Paimenemme ääntä – sillä se on ainoa tapa, jolla koskaan voimme oppia luottamaan häneen, kun hän sanoo: ”Seuraa minua.” Me kuuntelemme häntä hiljaisessa rukouspaikassa. Sisar White kirjoittaa: ”Kun kaikki muut äänet ovat vaienneet ja odotamme hiljaa hänen edessään, sielun hiljaisuus tekee Jumalan äänen selvemmin kuultavaksi.”¹ Tunnemmeko me hänen äänensä? Tunnistammeko me Paimenemme äänen? Ja kun hän puhuu, kuulemmeko me hänen rakkautensa meitä kohtaan ja luotammeko siihen, että voimme seurata häntä, minne ikinä hän meidät johtaa?

Keskustelutuokio:

1. Kuulijoiden määrästä riippuen voit jakaa läsnäolijat 5 – 10 hengen ryhmiin.
2. Kehota jokaista ryhmää valitsemaan johtaja, joka helpottaa keskustelun kulkua ja kertoo ryhmän vastaukset seuraaviin kysymyksiin:
 - a. Minkälaisia jättiläisiä tai luolia olette kohdanneet elämässänne?
 - b. Miksi on vaikeaa luottaa Jumalaan kaikissa tilanteissa?
 - c. Luuletteko aiempien elämäkokemusten vaikuttavan siihen, miten kykenette luottamaan Jumalaan, ja mikäli näin on, millaisilla myönteisillä tavoilla voitte käsitellä tätä kysymystä?
 - d. Miten ”kuuntelemme” Jumalaa rukouksessa?
 - e. Miten voimme tietää, onko ääni, jonka kuulemme, hänen äänensä vai ei?
 - f. Mikä rooli Raamatulla on Jumalan äänen ”kuulemisessa”?
 - g. Missä määrin Raamattu antaa tietoa hengellisestä vaelluksestamme?
 - h. Mainitkaa joitakin askeleita, jotka voitte ottaa lisätäkseenne luottamustanne Jumalan äänen tunnistamiseen ja hänen tahtonsa noudattamiseen riippumatta siitä, missä vaiheessa uskonelämää olette.
3. Kun olet antanut riittävästi aikaa keskustelulle, kehota kutakin ryhmänjohtajaa antamaan palautetta omalta ryhmältään.

Yhteenveto ja johtopäätös:

Voimmeko luottaa Jumalaan, kun hän sanoo ”Seuraa minua”?

Tahdon rohkaista teitä luottamaan Jumalaan huolimatta siitä, millainen jättiläinen teillä on vastassanne, huolimatta siitä, kuinka kauan olette joutuneet leirytymään luolassanne. Voitte luottaa Jumalaan, joka kutsuu teitä. Hän osoittaa sanansa juuri teille, kun hän sanoo:

”Älä pelkää. Minä olen lunastanut sinut. Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun. Kun kuljet vesien halki, minä olen sinun kanssasi, kun virtojen poikki, ne eivät tempaa sinua mukaansa, kun astut tulen lävitse, sinä et pala eikä liekki sinua polta. Minä, Herra, olen sinun Jumalasi. Minä, Israelin Pyhä, olen sinun pelastajasi. Minä annan lunnaiksi sinusta Egyptin,

Nubian ja Seban maat. Koska olet arvokas minun silmissäni, koska olet kallis ja rakas, minä luovutan kansanheimoja sinun sijastasi, kansakuntia sinun henkesi hinnaksi. Älä pelkää, minä olen sinun kanssasi.” (Jes. 43:1–5).

Psalmistan sanoin: “Suuri on Jumala! Hän on Jumalamme ajasta aikaan. Hän johdattaa meitä ainiaan.” (Ps. 48:15.) Kyllä! Me voimme luottaa Jumalaan, kun hän sanoo: ”Seuraa minua!”

Päätöslaulu: Sua seuraan, kallis Jeesus; Adventtilauluja nro 306

Loppurukous:

—työpajan loppu—

Rukoussitaatteja

Merkityksellisiä rukoussitaatteja

Kehotus: "Elä elämäsi siten, että kun jalkasi osuvat lattiaan aamulla, Saatana vapisee ja sanoo: 'Voi ei, hän on hereillä!'"

"Älkää olko mistään huolissanne, vaan saattakaa aina se, mitä tarvitsette, rukoillen, anoen ja kiittäen Jumalan tietoon. Silloin Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne, niin että pysytte Kristuksessa Jeesuksessa." (Fil. 4:6, 7.)

"Jeesus esitti opetuslapsille vertauksen opettaakseen, että aina tulee rukoilla, koskaan lannistumatta" (Luuk. 18:1). [Vertaus sinnikkäästä leskestä ja väärämielisestä tuomarista.]

"Siksi hän [Jeesus] pystyy nyt ja aina pelastamaan ne, jotka hänen välityksellään lähestyvät Jumalaa. Hän elää iäti rukoillakseen heidän puolestaan." (Hepr. 7:25.)

"Mikään ei ole liian suurta Jumalan voiman kannalta eikä mikään liian pientä hänen rakkautensa kannalta." – Corrie ten Boom

"Elämän suurin tragedia ei ole rukous, johon ei saada vastausta, vaan rukous, jota ei esitetä."
– F. B. Meyer

"Kun kieltäydymme rukoilemasta [fyysisesti, henkisesti, hengellisesti] sairaiden puolesta, riistämme heiltä suuria siunauksia; sillä Jumalan enkelit odottavat päästäkseen palvelemaan näitä sieluja vastauksena meidän pyyntöihimme." – Medical Ministry, s. 195

"Palvelevat enkelit odottavat valtaistuimen vierellä noudattaakseen välittömästi Jeesuksen Kristuksen antamaa toimeksiantoa vastata jokaiseen rukoukseen, joka esitetään vilpittömässä, elävässä uskossa." – 2 Selected Messages, s. 377

"Osana Jumalan suunnitelmasta on antaa vastauksena uskon rukoukseen sellaista, mitä hän ei antaisi, jos emme rukoilisi." – 8AO 39

"Kun pyydämme Jumalaa auttamaan meitä tunnistamaan ja arvostamaan ne ainutlaatuiset lahjat, jotka hän on antanut lapsilleen [ihmisille], näemme toiset ihmiset sellaisina kuin hän heidät näkee: hohtavina hiomattomina timantteina." – Jodie Berndt: Praying the Scriptures for Your Children, s. 47

Kun rukoilemme Jumalan siunausta lapsillemme, hellittäkäämme omista suunnitelmistamme ja luottakaamme siihen, että Jumala toteuttaa omansa." – Jodie Berndt: Praying the Scriptures for Your Adult Children (Trusting God with the Ones You Love), s. 33

“Kun olemme jättäneet omat yrityksemme sikseen, kun seisomme kuilun partaalla, kun lähestymme Jumalaa tyhjin käsin ja särkevin sydämin, silloin lähestymme rukouksen todellista ydintä.” – Jerry Sittser, s. 32

“Olkaa siis vahvoja ja järkähtämättömiä, rakkaat veljeni [ja sisareni], ja tehkää aina innokkaasti Herran työtä. Tietäkää, ettei Herra anna teidän työnne mennä hukkaan.” – 1. Kor. 15:58

Julkaistu Cherie Smithin luvalla
Vierailu- ja rukouspastori
Collegedalen Adventtiseurakunta
Collegedale, Tennessee, USA

Koottu levitystä varten seuraavassa tilaisuudessa:
Chattanooga CONNECTIONS Women’s Convention
(Chattanooga Naistyön kokous)
Tennessee, USA
7. syyskuuta 2019

